

Kanayan Satırlar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 22 Şubat 2017

Şifa yüklü dizelerde,
Sefasını sürdürdüğüm bir hengâmede
Yine kaygıların dibinde
Aşka da nazire eden nice beyitte
Sürgün tutulduğum yılların ve yalanların
Soluk renginde bir günceye sığan satırlardan arda kalan
Bir hezeyanda gönülsüz olmadığım
Hayat yolculuğunda
Kırılan dirayetimin sancısı belli ki
Yazmaktan geri duramadığım
Yaşam savaşımında
Pür-neşe israf edilesi kelimelere duyduğum şükrande
Minnet dolu yakarışlarıma asla sırt çevirmezken İlâhi Aşkın da
Yüzü suyu hürmetine
Bir kelimada bir de açık yaramda
Ölmekten korkmadığım gerçeği ile
Her daim sadece O'nun hükmünde
Bir zerreyim,
Tutarsızlığımı görmezden gelen
Ve tövbelerime geçit veren
Sadece O'nu aşkına duyduğum minnet ile
Sadece O'na emanetim.

İhlal ettiğim satırlarda yine sorumlu tuttuğum tüm tahakkümü de yok saymaktan yorgun, kelamı da sürgün bir deryadayım.

Yanıldığıma nazire eden yine sevginin beyanı ve asla da is ve pus tutmayana bir öngörü yine gündönümüne sürüklendiğim geceye ait bir tını da densizliğin raconunu bilenlerce benim de anlamsızlıklara verdiğim paye.

Sözcükler ufaldıkça ben büyüyorum ve büyütüyorum gözümde tüm çöp adamları derken serkeş bir tınıda raks eden gece ile arama nifak sokan ucube bir yoksunluk hâsıl oluyor aslında olmayandan ürettiğim ve olanla yetinsem bile bir yerlere depoladığım sevgi kümeleri.

Adı olmayan insanlarda yüklüyüm belki bir belki bin belki de bilinmedik bir dinginliğe rest çekip de içsel kaygılarımın hegemonyasından sıdkım sıyrılmış iken dış etkenlere de yüz çevirdiğim.

Hayli kaygılı mı? Asla.

Sona meyilli bir hikâye mi peki?

Hiç sanmıyorum hele ki kendi hikayemi kurgulama gücüm yok iken kurmaca bir hikayeyi de mal edemem asla kendime...bingo!

Kocaman bir yanılığın neden dersiniz...

Sanırım çok çok başa almalıyım filmi. Film dedimse ben içsel bir savunma mekanizmasıyla ve Freudun teorisinin de girdabına kapılmışken... ve uyuyan benliğim derken tekabül eden yıllar...

Yaşım dört var yok aslında yoksunluğun minvalinde gölgemi bile arkadaş bellediğim neden dersiniz cevabı çok keskin ve belirgin:

İlk çocuk olmanın ötesinde ailenizin tek çocuk olma şerefine nail olarak bir o kadar üzerinize titreyen ebeveynler ve sonuç itibariyle oyun arkadaşınız olan evin kalın perdeleri ve arkasına saklanmış gizil tanıkları yine boyutsuzluğumun ama ruhuma da en iyi gelen.

Çoluk çocuğa karışmış bir kadın aslında perdenin arkasında raks ederken kornişlerin gıcirtısı ve sessizliğe karışan annemin sesi:

“Kopacak şimdi çekiştirdiğin yerden üstelik daha yeni astık onları oraya.”

Komik.

Yoksa acı mı?

Aslında tek gerçek, hayal dünyanın uçsuz bucaksız o sürrealist varlığında heba olan oyun arkadaşlarım yine de kimsenin bilmediği ve asla bilmeyeceği belki zamanı gelince paylaşmaktan mutlu olacağım tıpkı an itibariyle yolculuğuma sizleri de dâhil etmişken.

Çok uyduruk bir ismi olduğunu hatırlasam da net olarak çıkaramıyorum aklımın tozlu sayfalarından ama net olan yüzlerce çocuğu olan bir kadının benimle geliştirdiği o kurmaca döngüde yine rast geldiğim bir rüya iken gerçeği ve yalnızlığı çekilir kılan.

Nereden nereye...

Başlangıç noktamda son denen ritüeli de esirgeyen bir minvalde, akıl öğüttükçe geçmişi ve geleceği de perdeleme ihtimalini asla ön görememenin verdiği bilinçsizlikle ben sür-git sevmelerle bozmuşken aklımı ama benliğimi de yok sayıp şeref veren gönül dostlarımdan damladıkça sevgi zerrecikleri hayata duyduğum aşkın da göreceli muafiyetinde ve hangi akla hizmetse şarkılardan nemalandığım ve yazma şerefine nail olacağımı da göz ardı edip çok farklı boyutlarda yine göreceli yolculuklara çıkacağımın bilincinde olmadan bir içsel tutarsızlık iken yoksun kılındığım ama asla da yok saymayı beceremediğim insan sevgim ve... Tüm yıkımlarını belleğimin olmayan bölümünde depoladığım bir katman iken yine sessizliğime prim verenlerce ve ben de onlara prim verdikçe dur durak bilmeden sayısız cephede savaşma ihtimalini gerçek kılan.

Kurgu denen illet yoksa hezeyan yüklü bir bildirge mi ansızlığı genele taşıyan belki de aslımı yine bana sunan bir minvalde son sürat tabana kuvvet bir kulvardan diğerine atlayan ben-merkezli hayallerimi de yok sayan ne çok güruh yine hayatın ırmaklarında boğulmaktan son anda kurtulduğum ama peşi sıra atladığım o boşluk belki bir kuyu kadar karanlık ve dipsiz belki de bir kuytu kadar sahiplenmeyi aşk belleyen ama aşklarına da toz kondurmayan.

Kanayan satırların ansızın attığı çıgıllıklara rast gelip sıra dışı tezahür etmeyi akıl karı sayan bir hengâmede akılsız başın mimarı iken bitimsiz hayallerim...

Kimine göre umut.

Kimine göre hayal.

Kimine göre de hiçlik ile iştigal ettiğim gerçeği ve yine sırtını dönenlerce emsalsiz bir yalnızlığa da davetiye çıkaran ama kendimi asla yalnız hissetmediğim.

Çokça da sebebi var ve az bir kesimde anlaşılma ihtimalime rast gelen bir tümcede ölmek kadar da meşakkatli bir yolculuk, iç sesimin pompaladığı sözcükler ve aşka nazire eden hiçlik şarkıma geçirdiğim kılıfta, artık hangi yoksunluk ise kantarın topuzu.

Dediklerim kadar demediklerim.

Diyecek olup da son anda geri durduğum ama yine de saniyeler sonra sunuma geçeceğimin garantisini vermişken Tanrı.

Suretlerde yanılığımı da var yoksa seyretmekten kendimi alamadığım bir ayna mı sadece iç dünyamın tezahüründe bin bir imgeye yolum düşüp de içselleşen bir gövde gösterisi belki de duygularımın buyur

ettiği ve durağan hayatın da kırsalında yüz görümü bir yaşama katsayısı yine ben cebelleşirken sadece kendimle ve yine evren ek olarak inanılmaz sorumluluk yüklemişken omuzlarıma hem de...

Sınırsız mı?

Yoksa sırasız mı demeliydim?

Belki de sıra dışı...

Sırlarla yüklü belki de ya anlaşılacak denen anlam kaygısı ya da anlamsızlığın kehanet bildiği bir sonraki gün iken mi depoladıklarımı ifşa etme telaşım?

Sorular hep sorular ve yalan yanlış ne çok söylem ne de çok sakınca yine insan eti iken hep ağır gelen ama göremezken bizler aslında ruhlarımızın nasıl da ağır ve dayanılmaz olduğunu.

Kerelerce beyan edilen.

İspat edilesi ama bir o kadar da karalanası.

Kanadıkça mı kandıkça mı?

Karaladıkça mı yoksa masumiyet her zamankinden fazla hassasiyet gösterip ve sevdiğim sevesim geliyor, dercesine sebepsizce kundaklanan yürek yangınlarımız...

Sarmalında hidayetin evet, sarmalında ve vazgeçilmezliğinde yine de geri duramadığımız ne çok yalan ne çok isyan ne çok günah oysaki hep demez miyim: İnancımın arkasındayım.

Hadi, o zaman ne duruyorsunuz: sevin sevebildiğiniz kadar hatta kundaklansa da ruhunuz taviz vermeyin sevmekten...

Sayılar neye mi tekabül ediyor?

Ya harfler çok mu çaresiz?

Yoksa addedilen çaresizlik aslında yüreğin yoksun kılındığı sevdaya düşmemişken yolunuz, nefreti ve kini daha çok mu benimsemeniz?

Ve insan ırkı...

Sahi ne zamandan beri eksildik de çoğaldığımızı hükmediyoruz yine de evet, yine de siz sadece kendiniz olun ve abartın neşenizi hele ki kimselerin gücü yetmezken yaşama sevincinizi çalmaya sadece sevin sevebildiğinizden de çok bilin ki ne sevgi tükenir ne de benliğiniz bilakis artan bir huzura denk düşecek tüm sevgi imleri ve bilin ki; ne sizsiniz çaresiz olan ne de harfler.

Ya o küçük çocuk, hani içinizde bir yerlerde saklı ve unutmadan ona da selam olsun iç sesimin yorgun yıllarından çıkıp da gelen o tezahüratı da yüklenmiş iken hele ki sonlanmasına mahal vermeyeceğim hayat şarkımdan da son bir nakarat belki de tehir etmem gereken kimine göre ama benliğimin buna geçit vermeyeceği.